

kapitola první

Jady je všechno, co vím o Francii: filmy s Belmondem, Amélie a Moulin Rouge. Eiffelovka a Vítězný oblouk, i když netuším, jaký mají vlastně smysl. Napoleon, Marie Antoinetta a spousta králů jménem Ludvík. Taky nevím, co udělali, ale myslím, že to nějak souvisí s Francouzskou revolucí, která nějak souvisí se svátkem Dobyetí Bastily. Muzeum umění se jmenuje Louvre a má tvar jako pyramida a bydlí v něm Mona Lisa společně se sochou ženy, který chybí paže. A na každém rohu jsou café nebo bistra, nebo jak jim říkají. A mimové. Jídlo je prej dobrý a lidi tam pijou hodně vína a kouří hodně cigaret.

Slyšela jsem, že nemají rádi Američany a nelíbí se jim bílý tenisky.

Před pár měsíci mě můj otec zapsal do internátní školy. Jeho naznačený uvozovky doslova jiskřily po telefonní lince, když prohlásil pobyt v cizině za „dobrou studijní zkušenost“ a za „suvenýr, kterého si budu navždycky vážit“. To jo. Suvenýr. A kdybych zrovna nevyváděla, upozornila bych ho na nevhodný užití toho slova.

Od chvíle, co mi to oznámil, jsem zkusila křičet, žebrat, naléhat a plakat, ale nic ho nepřesvědčilo. Teď mám nový studentský vízum a pas, na kterých stojí: Anna Oliphantová, občanka Spojených států amerických. A teď tu jsem se svými rodičema a vybaluju si věci v pokojíku menším, než je můj kufr, coby nejnovější posluchačka School of America v Paříži.

Ne že bych byla nevděčná. Vždyť je to Paříž! Město světél! Nejromantičtější město na světě! Imunní vůči tomu nejsem. To jen, že celá tahle věc s mezinárodní internátní školou je mnohem víc o něm než o mně. Hned od té doby, co se zaprodal a začal psát ubohý knihy, ze kterých se staly ještě ubožejší filmy, snaží se udělat dojem na svý hlavounský přátele v New Yorku tím, jak je kultivovaný a bohatý.

Můj otec není kultivovaný. Ale je bohatý.

Nebylo to vždycky takový. Když byli mí rodiče ještě svoji, byli jsme vyloženě nižší střední třída. To v době kolem rozvodu se všechny stopy slušnosti vytratily a jeho sen stát se novým velkým jižanským spisovatelem nahradila touha být prostě publikovaným autorem. Tak začal psát tyhleto romány zasazený do Zapadáka v Georgii o lidech se Správnýma Americkýma Hodnotama, kteří Se Zamilují a pak onemocní Smrteľnou Chorobou a Zemřou.

Fakticky.

Mě to naprosto deprimuje, ale dámy to žerou. Milujou knihy máho otce a milujou jeho pletený svetry s copánkovým vzorem a milujou jeho vybělený úsměv a opálení dooranžova. A udělaly z něj autora bestsellerů a totální péro.

Podle dvou z jeho knih se natočily filmy, další tři jsou v produkci a odtud má skutečný peníze. Z Hollywoodu. A tyhle extra prachy a pseudo-prestiž nějak zakřivily jeho mozek tak, aby si myslel, že bych měla žít ve Francii. Celý rok. Sama. Nechápu, proč mě nemohl poslat do Austrálie nebo Irska nebo kam-

koli jinam, kde je angličtina rodným jazykem. Jediný francouzský slovo, který znám, je „oui“, což znamená „ano“, a teprve nedávno jsem se dozvěděla, že se píše o-u-i a ne u-i. Alespoň že ve škole se mluví anglicky. Byla založená pro americký snoby, kteří nechťejí být s vlastníma dětma. No vážně. Kdo pošle své dítě do internátu? Je to jak v Bradavicích. Akorát že v těch mých nejsou hezcí čarodějíčkové ani kouzelná cukrátko ani lekce litání.

Namísto toho tady tvrdnu s dalšíma devadesáti devíti studentama. Ve třídě posledního ročníku je nás celkem dvacet pět oproti šesti stovkám, který jsem měla doma v Atlantě. Mám stejné předměty, jako jsem měla na Clairemontský střední, až na to, že teď jsem zapsaná na francouzštinu pro začátečníky.

No jo. Francouzština pro začátečníky. Určitě s prvákama. Jsem fakt hvězda.

Máma říká, že se tý zahořklosti musím zbavit a to rychle, jenže ona nemusí opustit svou skvělou nejlepší kámošku Bridgette. Nebo svou skvělou práci v multikině na Royal Midtown 14. Nebo Topha, skvělýho kluka z multikina na Royal Midtown 14.

A pořád nemůžu uvěřit tomu, že mě posílá pryč od brášky Seana, kterýmu je teprve sedm, takže je ještě moc malý na to, aby zůstával po škole sám doma. Beze mě ho nejspíš unese ten příšerný týpek dole v ulici, co má v oknech pověšený špinavý ručníky od Coca-Coly. Nebo Seany omylem sní něco s potravinářskou červení 17 a opuchne mu hrtan, a kdo ho pak odveze do nemocnice? Mohl by i umřít. A vsadím se, že mě nenechají přiletět na jeho pohřeb a budu ho muset navštívit na hřbitově sama až příští rok a táta určitě vybere nějakýho děsnýho žulovýho andílka, aby poletoval nad jeho hrobem.

A doufám, že ode mě neočekává, že se teď budu hlásit na univerzity do Ruska nebo Rumunska. Mým snem je studovat filmovou vědu v Kalifornii. Chci být filmová kritička číslo jed-

na ve Spojených státech. Jednou mě budou zvat na všechny festivaly a budu mít hlavní novinový sloupek a parádní televizní show a nechutně populární webový stránky.

Mám jen ty webovky, ale nejsou zas tak populární. Zatím.

Potřebuju jen trochu víc času, abych je mohla propracovat, to je celý.

„Anno, je čas.“

„Cože?“ Zvednu oči od skládání triček do dokonalých čtverců.

Máma na mě hledí a hraje si s přívěskem želvy na řetízku. Můj otec, vyšňořený v broskvovém triku s límečkem a v bílých jachtařských polobotkách, se upřeně dívá z okna intru. Je pozdě, ale přes ulici kráká nějaká ženská cosi operního.

Rodiče se musí vrátit do svých hotelových pokojů. Oba odlítají brzy ráno.

„Aha.“ Stisknu o něco pevněji tričko, co mám v rukou.

Táta odstoupí od okna a já s hrůzou zjišťuju, že má zvlhlý oči.

Při představě, že je můj táta – i když je to můj táta – na pokraji slz, se mi udělá knedlík v krku.

„Tak, dítě. Teď už jsi asi vážně velká holka.“

Tělo mám jak zamrzlý. Celou ztuhlou mě stiskne v medvědí náruči. Jeho objetí je až hrozivý.

„Dávej na sebe pozor. Dobře se uč a najdi si kamarády. A bacha na kapsáře,“ dodává. „Někdy pracují ve dvojici.“

Přikývnu mu do ramene a on mě pustí. A pak odejde.

Máma se ještě zdrží. „Zažiješ tu nádherný rok,“ řekne. „To vím určitě.“ Kousnu se do rtu, abych se netrásla, a ona mě strhne do náruči. Snažím se dýchat. Nádech. Napočítat do tří. Výdech. Pleť jí voní po grepovým tělovým krému.

„Zavolám ti hned, jak dorazím domů,“ řekne.

Domů. Atlanta už není můj domov.

„Mám tě ráda, Anno.“

Teď brečím. „Já tebe taky. Postarej se za mě o Seanyho.“

„Samozřejmě.“

„A o Kapitána Jacka,“ řeknu. „Dohlídni, aby ho Sean krmil a měnil mu podestýlku a doplňoval nádobu s vodou. A aby mu nedával moc granulí, protože po nich tloustne a pak se nemůže dostat ven ze svého iglú. Ať mu jich ale dává aspoň pár za den, protože potřebuje vitamín C, a když mu dám ty vitamínové kapky do vody, tak ji nepije...“

Máma se odtáhne a zastrčí mi odbarvený pramen za ucho.

„Mám tě ráda,“ řekne znovu.

A pak udělá něco, co ani po všem tom papírování a letenkách a prezentacích vůbec nečekám. Něco, co by se za rok, až půjdu na vysokou, stejně stalo a je jedno, kolik dní nebo měsíců nebo let jsem po tom dychtila, ve skutečnosti ještě nejsem připravená na to, že se to stane.

Moje máma odejde. Zůstanu sama.

